

De schat van Aardenburg

D.J. van ARENTHALS en AAD VLAG

De logeerpartij

‘Bas, heb je de koffer nu ingepakt?’

‘Bah mam, moet dat nu echt, ik heb helemaal geen zin,’ zei Bas met een slecht humeur.

‘Dan maak je maar zin,’ zei zijn moeder op een toon waar Bas niet echt tegen in durfde te gaan.

‘Ja maar, het is helemaal niet cool bij Stijn,’ probeerde Bas het nog een keer.

‘Stijn is je leukste neef en de enige die van jouw leeftijd is,’ antwoordde zijn moeder vanuit de keuken. Bas hoorde dat ze bezig was zijn broodtrommel te vullen. Toen hij keek zag hij dat ze er ook een stuk chocolade in deed. Toch had hij totaal geen zin in de verplichte logeerpartij bij Stijn.

‘Stijn is wel vet, maar hij woont bij zijn opa in een molen,’ bromde Bas.

‘Opa Frans is heel aardig en het is toch spannend om in een molen te spelen?’

‘Het is alleen maar saai,’ zei Bas en ging met een verveeld gezicht voor de enorme breedbeeld TV zitten die Cartoon Networks vertoonde.

‘Wat is er zo saai dan?’ vroeg zijn moeder die uit de keuken kwam en naast Bas op de bank ging zitten.

‘Ze hebben daar geen Playstation, ja zelfs geen Nintendo, lekker boeiend hoor. Volgens mij hebben ze niet eens een computer. Ik kan dus ook niet

mailen. Als ik nu mijn eigen mobiel zou hebben, dan...'

'Dan doe je het maar eens zonder al die rommel,' zei zijn moeder. 'Je weet dat je een eigen mobiel krijgt als je naar de middelbare school gaat, eerder niet.'

En nu ga je direct de koffer inpakken. Het is voor een hele week, dus zeven onderbroeken, twee handdoeken, drie paar sokken en dan nog gewone kleren.'

'Kan jij dat niet even voor mij doen?'

Nu was zijn moeder het zat en stuurde Bas resoluut naar boven.

'Let erop, ik controleer hier je koffer,' riep ze hem na toen hij kwaad naar boven rende en de deur hard dichtsloeg.

Een uur later reden ze naar het station. Naast zijn koffer had Bas ook nog een stevige plastic tas met een fles wijn voor opa Frans bij zich. Zijn moeder kocht een kaartje en samen liepen ze nu op het perron. Bas kreeg er wat meer zin in.

'Weet je mam dat dit de eerste keer is dat ik helemaal alleen met de trein ga, best wel gaaf!'

'Ja, maar ook uitkijken. Je weet wat ik je heb gezegd over alleen reizen.'

'Ja ja, niemand aanspreken, alleen maar de conducteur. Er kan mij niets gebeuren mam, ik ben geen klein kind meer, ik ben al twaalf!'

'Niet klein, maar wel nog een kind,' zei zijn moeder op besliste toon.

‘Kom, dan gaan we,’ zei Stijn ongeduldig.

Hij was even oud als Bas, ze scheelden maar twee weken. Verder leken de jongens totaal niet op elkaar. Bas was gezet, met donkerblond haar en bruine ogen, terwijl de roodharige Stijn lang en dun was. Het hele gezicht van Stijn zat vol met sproeten waar hij vroeger wel eens mee geplaagd werd.

‘Het zijn mijn stalen zenuwen,’ had hij vaak gezegd.

‘Hoezo van staal?’ had Bas toen gevraagd.

‘Verroest staal, daarom zijn ze rood,’ grijnsde Stijn.

Sindsdien mochten de neven elkaar graag. Nadat de ouders van Stijn bij een ongeluk waren overleden had hij nog een lange tijd bij Bas en zijn moeder gelogeed. Later had opa Frans de zorg voor Stijn op zich genomen en was hij verhuisd naar Aardenburg. Het was nu een paar jaar geleden dat de jongens elkaar voor het laatst gezien hadden.

‘Ken jij de nieuwe stinkers?’ vroeg Stijn vrolijk toen ze in de auto van opa Frans wegreden.

‘Stinkers?’ vroeg Bas, ‘wat zijn dat?’

‘Heb je die niet in den Haag? Dat zijn poppetjes die enorm stinken. Kijk, dit is Rudy Ranzig,’ zei Stijn en haalde een plastic koker tevoorschijn.

‘Maak maar open en ruik.’

‘Gadverdamme, wat smerig! Cool waar koop je die?’

‘Heb je die nodig? In den Haag stinken ze van zichzelf toch wel?’ zei opa Frans met een glimlach.

‘Waar is nou dat spookhuis?’ vroeg hij ongeduldig aan Stijn.

‘Daar aan de linkerkant zie je het bos. Het spookhuis kan je van hier niet zien.’

De jongens keken enige tijd lang over het dorpje Aardenburg uit. Tenslotte ging Bas op een grote houten kist zitten die met een zwaar hangslot was afgesloten.

‘Wat zit er in die kist?’ vroeg Bas nieuwsgierig.

‘Dat weet ik niet. Ik heb er nooit op gelet. Ik ben hier zelf ook maar één keer geweest. Het is wel een oude kist. Misschien zitten er wel geheimen van heel lang geleden in!’

Het gezicht van Stijn werd bijna net zo rood als zijn haar. Opgewonden pakte hij het hangslot beet. Er zat geen beweging in.

‘We moeten gereedschap halen om het slot eraf te halen,’ zei Bas die op zijn beurt het slot bekeek.

‘Nee, dan gaat hij stuk. De kist is natuurlijk van opa en hij zal de sleutel wel hebben.’

Stijn wachtte niet op een antwoord van Bas en rende de trappen af naar beneden. Zo snel was hij nog nooit beneden gekomen.

‘Hela ouwe piraat,’ lachte opa Frans die onderuit gezakt zijn krant zat te lezen.

‘Opa, heb jij de sleutel van die oude kist die boven staat?’ vroeg Stijn opgewonden.

Ook Bas was beneden gekomen en wachtte in spanning het antwoord van opa Frans af.

‘Welke kist bedoel je? Ik weet van geen enkele kist af, behalve die in jouw kamer en daar heb je zelf

de sleutel van,' zei opa Frans en keek de jongens verwonderd aan.

'Nee, we bedoelen die kist die in de kapkamer staat.

'Ik weet van geen kist... O ja, ik weet het toch wel. Dat is de kist van mijn grootvader. Daar heb ik nooit meer aan gedacht. Mijn vader is daar de sleutel van kwijtgeraakt. Hij zou ooit die kist willen openmaken, maar hij had er geen gereedschap voor. Om het slot eraf te slaan met een hamer vond hij zonde. We zijn daarna die kist gewoon vergeten.'

'Maar je hebt dus geen sleutel,' vroeg Stijn beteuterd.

'Nee, maar ik heb wel het gereedschap om het slot eraf te halen en dat gaan we gelijk doen.

'Cool opa Frans, vet man!' zei Bas opgewonden.

'Vet?' vroeg opa Frans en keek Bas niet begrijpend aan.

'Hij bedoelt gaaf opa,' zei Stijn ongeduldig.

Opa Frans haalde zijn schouders op en lachte de jongens toe.

'Even mijn haakse slijper pakken,' zei opa.

'Een wat?' vroeg Bas

'Een haakse slijper,' herhaalde opa Frans.

'Dat is best wel gevaarlijk gereedschap waar je mee moet uitkijken. Je kunt daarmee alle materialen doorslijpen.'

'Ook zo'n hangslot?

'O ja, die is er binnen een minuut af, let maar op!'

‘Je hebt gelijk, het moet wel een verborgen luik zijn,’ zei Stijn en ging met nieuwe moed de bodem met de schroevendraaier te lijf.

‘Ik heb hier iets!’ Schreeuwde Stijn plotseling.

‘Stil een beetje zeg! Laats eens zien,’ zei Bas opgewonden en boog zich nog verder over de rand van de kist.

‘Ik heb de schroevendraaier tussen een smalle spleet gewrikt, maar ik moet uit die kist, want zo krijgen we hem natuurlijk nooit open,’ zei Stijn en klom uit de kist.

De schroevendraaier stond rechtop in de spleet die Stijn had gevonden. Hijgend stond hij naast Bas die opnieuw zijn geschonden knie betastte.

‘Dat lukt zo nooit, we moeten hem kantelen, dan kunnen we de bodem schuin naar beneden open wrikken.’

‘Als hij maar niet dichtgetimmerd of op een andere manier is afgesloten.’

‘Dat zien we dan wel weer. Help eens effe!’

Met vereende krachten lukte het de neven de zware kist te bewegen. Met een harde klap kantelde de kist, zodat de voorkant nu op de grond lag. De jongens hielden hun adem in, maar opa Frans had waarschijnlijk niets gehoord.

‘Weet je, het is ons geheim,’ zei Stijn.

‘Natuurlijk,’ zei Bas en greep de schroevendraaier. Met alle kracht wrikte hij hem heen en weer, tot een gekraak volgde.

‘Het lukt, ga door!’ riep Stijn ademloos en probeerde zijn vingers onder een houten paneel te krijgen dat Bas had open gekregen.

‘Kijk uit voor je vingers,’ zei Bas en zette de schroevendraaier nu op een andere plek in de steeds breder wordende spleet.

‘Ja het lukt,’ zei Stijn opgewonden en rukte het paneel naar beneden.

Barstend van nieuwsgierigheid staarden de jongens naar de bodem die door het verborgen paneel nu pas zichtbaar was geworden.

‘Een stuk papier,’ riep Stijn en greep naar het vel papier dat uit de verborgen ruimte naar buiten dwarrelde.

Door het kleine raampje van de kapkamer viel echter zo weinig licht dat de jongens besloten naar beneden te gaan.

Met vereende krachten zetten ze de kist weer rechtop, nadat het verborgen paneel weer was gesloten. Stijn droeg de het vel papier en Bas het gereedschap dat ze van opa Frans mee naar beneden moesten nemen. Stil slopen ze naar de kamer van Stijn.

Brandend van nieuwsgierigheid bestudeerden ze het papier waarvan de inkt behoorlijk verbleekt was.

‘Ik kan de letters niet goed lezen!’

‘Ik wel,’ zei Stijn.

‘De woorden zijn al oud, ik heb samen met opa Frans wel eens brieven van zijn opa gelezen. Vroeger schreven de mensen heel anders weet je.’

‘Dus deze brief is van de opa van jouw opa?’

‘Hm, ik ben er niet blij mee,’ zei Bas ongerust.

‘Wat had jij dan gedacht? Gewoon naar binnen lopen en dan de schat meenemen?’

‘Dat zou ik wel prettig hebben gevonden,’ lachte Bas als een boer met kiespijn.

‘Ik wil rondom het hele hek lopen, misschien zien we iets aan de andere kant.’

‘Oké.’

De jongens slopen verder langs het massieve hek, nu nog voorzichtiger. Aan de achterkant van het huis zagen ze een grote stapel plastic containers.

‘Die waren er de vorige keer niet, dat weet ik zeker.’

‘Wanneer ben je hier voor het laatst geweest?’

‘Ik denk een paar maanden geleden, fluisterde Stijn.

‘Een nieuw slot en deze vaten. Er moeten mensen hier komen. Misschien zitten ze nu in het huis en zien ze ons!’

‘En wat dan nog, we mogen hier best lopen.’

Stijn kreeg meer moed en sloop verder. De jongens kwamen nu weer in de buurt van het hek aan de voorkant van het huis.

‘Ik denk dat we... Bas kijk eens, een auto!’

Opgewonden wees Stijn naar een plek in het bos waar ze de voorwielen van een grijze auto zagen.

‘Tets verderop komt het oude pad uit dat naar het dorp leidt. Daar heeft die auto natuurlijk gereden.’

‘En waarom hebben ze hem dan verstopt in de struiken?’ vroeg Bas.

‘Je hebt gelijk. Dat doe je alleen maar als je niet wilt dat iemand je ziet. Dat is geen zuivere koffie!’

‘Laten we opa Frans gaan waarschuwen, die weet wel wat we moeten doen.’

‘Liever niet. Wat kunnen we nu vertellen? Dat we een auto in de bossen hebben gevonden? We zouden erg op ons kop krijgen, daar voel ik niets voor. Laten we bij de auto gaan kijken en de nummerplaat opschrijven.

‘Goed, maar voorzichtig,’ zei Bas en kwam half overeind.

Het volgende moment verstijfden de jongens van schrik. Naast hen leek het of de struiken leefden. Een man kwam tevoorschijn en greep de jongens ruw bij de bovenarmen.

‘Zo steltje gluurders vertel maar eens wat jullie hier te zoeken hebben!’

De ruwe harde stem van de man dreunde in de oren van Bas. Hij keek schuin naar achteren naar zijn aanvaller. Het leek of zijn arm in een bankschroef zat. De man was enorm sterk en de tranen sprongen in zijn ogen.

‘Laat me met rust hufter,’ schreeuwde hij en probeerde zich tevergeefs om te draaien.

Stijn zei niets en voelde dat ze niet tegen de kracht van de man waren opgewassen. Terwijl Bas worstelde om los te komen dacht Stijn razendsnel na. Schreeuwen had geen zin, niemand zou hen horen. Het was beter om zielig te doen.

‘Mijnheer, we waren in het bos aan het spelen en zijn verdwaald